U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Pavla Vrchy a soudců JUDr. Marie Žiškové, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Michala Mazance, JUDr. Pavla Pavlíka a JUDr. Milady Tomkové, rozhodl o návrhu **Úřadu pro ochranu osobních údajů**, se sídlem v Praze 7, Pplk. Sochora 27, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Okresním soudem v Opavě**, a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu v Opavě pod sp. zn. 17 C 156/2009, o vydání kopie zdravotnické dokumentace: žalobkyně **Z. P.**, zastoupená JUDr. Tomášem Chovancem, advokátem se sídlem v Ostravě - Moravské Ostravě, Dlouhá 53/6, a žalované **Slezské nemocnice v Opavě**, příspěvkové organizace, se sídlem v Opavě, Olomoucká 86, zastoupené JUDr. Luďkem Zakopalem, advokátem se sídlem v Bruntálu, Krnovská 1397/47,

takto:

I. **P ř í s l u š n ý** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Opavě pod sp. zn. 17 C 156/2009, **j e soud.**

II. Usnesení Okresního soudu v Opavě ze dne 24. 8. 2010, čj. 17 C 156/2009 - 22, **s e z r u š u j e.**

O d ů v o d n ě n í:

Návrhem doručeným dne 10. 2. 2011 se Úřad na ochranu osobních údajů (dále též „navrhovatel“) domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc vzniklý ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb. mezi ním a Okresním soudem v Opavě ve věci žaloby vedené u Okresního soudu v Opavě pod sp. zn. 17 C 156/2009 o vydání kopie zdravotnické dokumentace.

Z předložených spisů vyplynuly následující skutečnosti:

Žalobkyně se žalobou podanou dne 9. 10. 2009 u Okresního soudu v Opavě domáhala, aby soud uložil žalované povinnost vydat jí kopii zdravotnické dokumentace, a to konkrétně kopii osobního listu dítěte, které má být umístěno v dětském domově, ze dne 26. 6. 1961 a kopii evidenčního listu dítěte v dětském domově, jež jsou vedeny na jméno a příjmení žalobkyně před jejím osvojením.

Podle podané žaloby se žalobkyně stala osvojenkou manželů A. a Z. N. na základě usnesení Okresního soudu v Ostravě ze dne 25. 6. 1962, sp. zn. 23 Nc 150/62. Uvedenou skutečnost se dozvěděla po více než 40 letech, když jí byla na základě její žádosti vydána okresním soudem kopie předmětného usnesení o osvojení. Během shromažďování informací o svém původu žalobkyně rovněž zjistila, že byla v letech 1958 – 1962 umístěna v dětském domově v Opavě. Její osobní dokumentace o pobytu v dětském domově byla dohledána v archivu města Vítkov, které ji zaslalo žalované.

Žalobkyně požádala žalovanou písemností (emailem) ze dne 28. 7. 2008 o vydání předmětné dokumentace, resp. o její předložení k nahlédnutí. Žalovaná ovšem přípisem ze dne 31. 7. 2008 žalobkyni nevyhověla; své negativní stanovisko odůvodnila vysvětlením, že požadovaná dokumentace obsahuje údaje o třetích osobách, jež není možné žalobkyni sdělit s odkazem na příslušná ustanovení zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů.

Z žalobního tvrzení vyplývá, že žalovaná má v současné době v držení následující osobní dokumentaci žalobkyně: osobní list dítěte, které má být umístěno v dětském domově, ze dne 26. 6. 1961, evidenční list dítěte v dětském domově a korespondenci mezi biologickým otcem žalobkyně a Okresním národním výborem v Opavě, odborem školství. Žalobkyně se domnívá, že požadovaná osobní dokumentace má i povahu zdravotnické dokumentace podle zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, ve znění pozdějších předpisů, na jejíž poskytnutí má žalobkyně nárok podle ustanovení § 67b odst. 12 zákona. Podle žalobkyně nemůže poskytnutí dokumentace bránit skutečnost, že obsahuje údaje o třetích osobách – předání takových informací může žalovaná zamezit za použití technických prostředků (např. začerněním příslušných pasáží), což ostatně žalobkyně sama doporučovala (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. 11. 2006, sp. zn. 17 Co 224/2006).

Právo na získání kopie zdravotnické dokumentace lze podle žalobkyně dovodit rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, který v případě *Gaskin proti Spojenému království* uzavřel, že právní statky chráněné čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zahrnují znalost podrobností o své identitě jako lidské bytosti. Z popsaných důvodů žalobkyně navrhla, aby soud žalované uložil povinnost vydat jí kopii osobního listu dítěte ze dne 26. 6. 1961 a kopii evidenčního listu dítěte v dětském domově do tří dnů od právní moci rozsudku.

Usnesením ze dne 24. 8. 2010, č. j. 17 C 156/2009 - 22, Okresní soud v Opavě řízení o žalobě zastavil (výrok I.) a rozhodl, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Úřadu pro ochranu osobních údajů (výrok II.). S poukazem na ustanovení § 104 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „o. s. ř."), konstatoval, že věc nespadá do pravomoci soudů, ale správního orgánu. Nejprve se zabýval povahou požadovaných údajů. Mezi účastníky bylo sporné, zda požadované dokumenty představují zdravotnickou dokumentaci, nicméně shodně uváděli, že se jedná o osobní údaje ve smyslu § 4 zákona o ochraně osobních údajů. Požadované dokumenty totiž obsahují údaje o žalobkyni, jež jsou individuálně identifikovatelné. Pro právní posouzení není podle okresního soudu podstatné, zda se současně jedná o osobní údaje

mající povahu zdravotnické dokumentace, neboť i zdravotnická dokumentace je osobním údajem. Z § 21 zákona o ochraně osobních údajů podle soudu vyplývá, že Úřad pro ochranu osobních údajů (dále též „Úřad“) má pravomoc rozhodovat o porušení povinností správce údajů, tedy i o jeho povinnosti poskytnout subjektu údajů (pacientovi) osobní údaje, které o něm shromažďuje. Tento výklad soud opřel o usnesení zvláštního senátu sp. zn. Konf 15/2003 a sp. zn. Konf 11/2003.

Úřad pro ochranu osobních údajů (dále též „navrhovatel“) poté podal zvláštnímu senátu návrh na zahájení řízení o kompetenčním sporu, ve kterém popřel svoji pravomoc vydat v projednávané věci rozhodnutí. Zdůraznil, že ustanovení § 21 odst. 1 a 3 zákona o ochraně osobních údajů neumožňuje navrhovateli řešit soukromoprávní spory mezi správcem osobních údajů a subjektem údajů. Úřad je dozorovým orgánem, který má pravomoc k provádění veřejnoprávní kontroly při zpracování osobních údajů, případně k vedení správního řízení o uložení sankce za správní delikt apod. Řešení individuálních sporů mezi správcem a subjektem údajů je však svěřeno soudům. Navrhovatel dále odkázal na důvodovou zprávu k zákonu č. 439/2004 Sb., kterým bylo citované ustanovení novelizováno tak, aby nevyvolávalo pochybnosti o tom, zda Úřad může vést sporná řízení. Z těchto důvodů je nepřípadný odkaz okresního soudu na zmíněná usnesení zvláštního senátu, neboť ta vycházejí z již neplatné právní úpravy. Navrhovatel naopak odkázal na usnesení zvláštního senátu ze dne 24. 2. 2010, sp. zn. Konf 56/2009, z něhož lze dovodit, že není dána pravomoc Úřadu rozhodnout o náhradě škody či jiné nemajetkové újmy; není tak dána pravomoc ani k rozhodování sporů o poskytnutí osobních údajů. Navrhovatel dodal, že ustanovení § 12 zákona o ochraně osobních údajů upravuje otázku soukromoprávního vztahu mezi správcem a subjektem osobních údajů. Rozhodování o nárocích z těchto vztahů vyplývajících je podle § 7 o. s. ř. svěřeno soudům. Závěrem navrhovatel poukázal na skutečnost, že předmětem sporu není primárně poskytnutí osobních údajů, ale poskytnutí listin ze zdravotnické dokumentace podle zákona o péči o zdraví lidu. Ostatně Nejvyšší soud již v usnesení ze dne 30. 11. 2010, sp. zn. 22 Cdo 3727/2008, uzavřel, že pravomoc k rozhodování sporů týkajících se poskytnutí informací ze zdravotnické dokumentace náleží soudům.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecným soudem ohledně poskytnutí informací, jež jsou v držení žalované, se zvláštní senát řídil následující úvahou:

S účinností od 1. ledna 2003 se postupuje při kladných nebo záporných kompetenčních sporech o pravomoc nebo věcnou příslušnost vydat rozhodnutí podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů.

Kladným (pozitivním) kompetenčním sporem je podle § 1 odst. 2 citovaného zákona spor, ve kterém si jedna strana osobuje pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků, o níž bylo druhou stranou vydáno pravomocné rozhodnutí; záporným (negativním) sporem je podle téhož ustanovení spor, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků.

Okresní soud v Opavě v předcházejícím soudním řízení popřel svou pravomoc věc rozhodnout a rovněž navrhovatel popírá svou pravomoc ve věci rozhodnout poté, co mu byla věc postoupena; zvláštní senát konstatuje, že se v posuzované věci jedná o negativní (záporný) kompetenční spor, k jehož projednání a rozhodnutí je povolán zákonem č. 131/2002 Sb.

Nejprve zvláštní senát v obecné rovině poznamenává, že spor v posuzované věci vznikl v důsledku konfliktu dvou ústavně zaručených práv, a to práva na informace (čl. 17 Listiny základních práv a svobod) a práva na ochranu osobních údajů (čl. 10 Listiny). Tato základní lidská práva spolu úzce souvisí a vzájemně se podmiňují a ovlivňují, proto musí mít ochrana soukromí (ochrana osobních údajů) i právo na informace jisté limity. Je-li totiž kupříkladu právním předpisem povolen přístup k osobním údajům, je sice posíleno právo na informace, ovšem současně se oslabuje právo na ochranu soukromí a naopak (k tomu přiměřeně srov. Maštalka, J. *Osobní údaje, právo a my*. Praha: C. H. Beck, 2008. s. 151).

Okresní soud s poukazem na § 21 zákona o ochraně osobních údajů konstatoval, že nemá pravomoc rozhodnout spor mezi stranami, neboť podle jeho názoru z citovaného ustanovení vyplývá pravomoc správního orgánu (Úřadu) rozhodnout v projednávané věci.

S účinností od 1. 6. 2000 upravuje oblast ochrany osobních údajů zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a změně některých zákonů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“). Novelizací citovaného zákona provedenou zákonem č. 439/2004 Sb., kterým se mění zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, platného a účinného od 26. 7. 2004, došlo k významným změnám mj. v pravomocech Úřadu. Důvodová zpráva k zákonu uvádí: „*Změna ustanovení § 21 až 24, která se týkají ochrany práv subjektu údajů, je navrhována z několika důvodů. Tím nejdůležitějším je dosavadní zkušenost s aplikací § 21 a násl., kdy se přístup Úřadu, přístup subjektů údajů a přístup soudů, nepodařilo sjednotit v tom směru, že Úřad jako ústřední správní úřad nemůže v takovém případě ve své kompetenci řešit spory mezi správcem, zpracovatelem a subjektem údajů o odstranění následků neoprávněných zásahů do soukromí subjektů údajů a druh, popřípadě výši náhrady. Stejně i v případech náhrady škody vzniklé subjektu údajů v souvislosti se zpracováním jeho údajů není přípustné, aby tyto případy řešil správní úřad. Proto se navrhuje, aby kompetence Úřadu byla v tomto případě odpovídající jeho postavení a Úřad mohl na základě podnětu subjektu údajů postupovat vůči správci nebo zpracovateli prostředky pro správní úřad obvyklými, a případy, kdy jsou vznášeny nároky na náhradu nemajetkové újmy nebo náhradu škody, svěřit do pravomoci soudů, jak je tomu ostatně obvyklé i v ostatních případech zásahů do práva na ochranu osobnosti*“.

Z § 21 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů vyplývá, že každý subjekt údajů, který zjistí nebo se domnívá, že správce nebo zpracovatel provádí zpracování jeho osobních údajů, které je v rozporu s ochranou soukromého a osobního života subjektu údajů nebo v rozporu se zákonem, zejména jsou-li osobní údaje nepřesné s ohledem na účel jejich zpracování, může a) požádat správce nebo zpracovatele o vysvětlení, b) požadovat, aby správce nebo zpracovatel odstranil takto vzniklý stav. Zejména se může jednat o blokování, provedení opravy, doplnění nebo likvidaci osobních údajů. Podle třetího odstavce citovaného ustanovení nevyhoví-li správce nebo zpracovatel žádosti subjektu údajů podle odstavce 1, má subjekt údajů právo obrátit se přímo na Úřad.

Pravomoci úřadu jsou zakotveny v § 29 zákona, podle něhož Úřad a) provádí dozor nad dodržováním povinností stanovených zákonem při zpracování osobních údajů, b) vede registr zpracování osobních údajů, c) přijímá podněty a stížnosti na porušení povinností stanovených zákonem při zpracování osobních údajů a informuje o jejich vyřízení, d) zpracovává a veřejnosti zpřístupňuje výroční zprávu o své činnosti, e) vykonává další působnosti stanovené mu zákonem, f) projednává přestupky a jiné správní delikty a uděluje pokuty podle tohoto zákona, g) zajišťuje plnění požadavků vyplývajících z mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika vázána, a z přímo použitelných předpisů Evropských společenství, h) poskytuje konzultace v oblasti ochrany osobních údajů, i) spolupracuje s obdobnými úřady jiných států, s orgány Evropské unie a s orgány mezinárodních organizací působícími v oblasti ochrany osobních údajů. Úřad v souladu s právem Evropských společenství plní oznamovací povinnost vůči orgánům Evropské unie (odstavec 1). Při výkonu dozoru ve formě kontroly se postupuje podle zvláštního právního předpisu (odstavec 2). Dozor nad zpracováním osobních údajů, které provádějí zpravodajské služby, stanoví zvláštní právní předpis (odstavec 3).

V navrhovatelem citovaném usnesení ze dne 24. 2. 2010, č. j. Konf 56/2009 - 7, publikovaném pod č. 2274/2011 Sb. NSS, www.nssoud.cz, zvláštní senát vyslovil, že z vývoje právní úpravy týkající se ochrany osobních údajů vyplývá, že „*zákon o ochraně osobních údajů se pokusil původně co nejvíce rozšířit pravomoc Úřadu. Novelou z roku 2004 ale tyto pravomoci přenesl zpět na soudy. Úřad je správním úřadem, který má stanovenou určitou míru nezávislosti a pravomocí, ale který nemůže nahrazovat rozhodování soudů. Úřad je nyní oprávněn dle § 29 zákona o ochraně osobních údajů mimo jiné provádět dozor nad dodržováním povinností stanovených zákonem o ochraně osobních údajů, přijímat podněty a stížnosti na porušení povinností stanovených zákonem, projednávat přestupky a jiné správní delikty a udělovat pokuty. Není však oprávněn rozhodovat o výši náhrady škody za porušení povinností zpracovatele osobních údajů, nemůže rozhodovat o náhradě za nemajetkovou újmu. Tyto pravomoci příslušejí soudům.*“

Citované ustanovení (§ 21 zákona o ochraně osobních údajů) reguluje podmínky práva na přístup k osobním údajům tehdy, pokud subjekt údajů zjistí nebo se domnívá, že správce provádí zpracování jeho osobních údajů, které je v rozporu s ochranou soukromého a osobního života subjektu údajů nebo v rozporu se zákonem o ochraně osobních údajů (srov. stanovisko Úřadu pro ochranu osobních údajů č. 2/2007 – Zdravotnická dokumentace a ochrana osobních údajů z pohledu nové právní úpravy, dostupné na www.uoou.cz). Předmětné ustanovení však v žádném případě (a to ani ve znění před novelizací provedenou zákonem č. 439/2004 Sb.) nezakládá pravomoc Úřadu rozhodovat ve sporech mezi subjektem údajů a správcem o poskytnutí kopií zpracovávané dokumentace, případně určit, zda informace mají být subjektu údajů na jeho žádost zpřístupněny. Z ustanovení § 29 zákona vyplývá, že pravomoci úřadu na úseku ochrany osobních údajů jsou spíše kontrolní a dozorové. Ustanovení § 21 zákona tak míří spíše na situace, kdy subjekt údajů brojí proti způsobu či rozsahu nakládání s jeho osobními údaji správcem a obrací se na Úřad s podnětem či stížností na porušení zákona [§ 29 odst. 1 písm. c) zákona]; o takovou situaci se ale v posuzovaném případě nejedná.

Podle § 12 zákona o ochraně osobních údajů požádá-li subjekt údajů o informaci o zpracování svých osobních údajů, je mu správce povinen tuto informaci bez zbytečného

odkladu předat (odstavec 1). Obsahem informace je vždy sdělení o a) účelu zpracování osobních údajů, b) osobních údajích, případně kategoriích osobních údajů, které jsou předmětem zpracování, včetně veškerých dostupných informací o jejich zdroji, c) povaze automatizovaného zpracování v souvislosti s jeho využitím pro rozhodování, jestliže jsou na základě tohoto zpracování činěny úkony nebo rozhodnutí, jejichž obsahem je zásah do práva a oprávněných zájmů subjektu údajů, d) příjemci, případně kategoriích příjemců (odstavec 2). Správce má právo za poskytnutí informace požadovat přiměřenou úhradu nepřevyšující náklady nezbytné na poskytnutí informace (odstavec 3). Povinnost správce poskytnout informace subjektu údajů upravenou v § 12 může za správce plnit zpracovatel (odstavec 4).

V posuzovaném případě měl pravděpodobně Okresní soud v Opavě zato, že žalobkyně požaduje po žalované informaci o zpracování jejích osobních údajů ve smyslu § 12 zákona o ochraně osobních údajů, proto přiřkl pravomoc ve věci rozhodnout Úřadu (byť tato úvaha z usnesení Okresního soudu v Opavě č. j. 17 C 156/2009 - 22 *explicite* nevyplývá a nadto je mylná – srov. níže). Z podané žaloby je však patrné, že se žalobkyně nedomáhá poskytnutí údajů podle § 12 odst. 2 zákona, ale požaduje vydání kopie předmětné dokumentace, nikoliv pouze informaci o tom, jaké údaje o ní žalovaná zpracovává. Z ustanovení § 12 zákona na ochranu osobních údajů nelze dovozovat právo pacienta na přímé sdělení osobních údajů, resp. právo „*na poskytnutí kopie každého dokumentu, který je součástí zpracování osobních údajů, pokud takové právo nestanoví zvláštní zákon*“ [srov. Matoušová, M., Hejlík, L. *Osobní údaje a jejich ochrana*. Praha: ASPI, Wolters Kluwer, 2008. s. 307. nebo přiměřeně výklad Úřadu pro ochranu osobních údajů k problémům z praxe č. 1/2002 – Výpisy ze zdravotní dokumentace, dostupné na www.uoou.cz: „*informace o osobních údajích, poskytovaná podle § 11 odst. 1 popřípadě podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů neznamená, že jsou subjektu údajů sděleny přímo ony osobní údaje (respektive jejich obsah), ale jde o informaci, jejíž nedílnou součástí je informace o "rozsahu osobních údajů" (§ 11 odst. 1), popřípadě informace "o osobních údajích o něm zpracovávaných" (§ 12 odst. 2)*“]. Nicméně i v případě, že by se žalobkyně domáhala informace o zpracování jejích osobních údajů podle § 12 zákona o ochraně osobních údajů a správce údajů by jí požadovanou informaci odmítl sdělit, nebyla by dána pravomoc Úřadu o takovémto sporu rozhodnout. Jak správně uvedl navrhovatel ve svém podání, rozhodování o sporech vyplývajících ze soukromoprávního vztahu mezi správcem a subjektem osobních údajů přísluší soudům (§ 7 o. s. ř.), pravomoci Úřadu jsou spíše kontrolní a dozorové.

Odkaz okresního soudu na usnesení zvláštního senátu č. j. Konf 11/2003 - 12 a č. j. Konf 15/2003 - 24 je v posuzované věci nepřípadný. Ve zmiňovaných usneseních se zvláštní senát vyjadřoval k otázce, který orgán je příslušný rozhodnout o návrhu subjektu údajů na zdržení se jednání porušujícího povinnosti správce při zpracování osobních údajů. V předmětné věci mezi žalobkyní a žalovanou je spor veden o vydání kopie dokumentace. Předmět sporu je tedy odlišný než ve shora citovaných usneseních, proto nelze ze závěrů tam vyslovených v řešené věci vycházet. Nadto lze poznamenat, že v předmětných usneseních zvláštní senát aplikoval znění zákona o ochraně osobních údajů účinné ještě před novelou provedenou zákonem č. 439/2004 Sb., z něhož v posuzovaném případě nelze vycházet, neboť zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. usnesení zvláštního senátu ze

dne 24. 11. 2004, č. j. Konf 3/2003 - 18, publikované pod č. 485/2005 Sb. NSS, www.nssoud.cz).

Z podané žaloby zřetelně vyplývá, že žalobkyně se nedomáhá postupu podle § 21 zákona o ochraně osobních údajů (nestěžuje si na postup správce osobních údajů); nejde jí o výkon pravomoci kontrolní či dozorové nad správcem údajů, jímž je žalovaná. Žalobkyně požaduje po žalované vydání kopií v žalobě blíže specifikovaných dokumentů, o čemž přísluší rozhodovat soudu. Popsaný závěr je rovněž v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva; ten v plenárním rozsudku ze dne 7. 7. 1989 ve věci *Gaskin proti Spojenému království*, stížnost č. 10454/83, bod 49, ve věci žadatele (umístěné dítě) domáhajícího se přístupu k jeho sociální dokumentaci konstatoval, že *podle čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, zájmy jedince domáhajícího se přístupu k údajům vztahujícím se k jeho právu na respektování rodinného a soukromého života musí být zaručena v případě, že třetí osoba, která k vytváření dokumentace přispívala, nezákonně odmítne udělit souhlas se zpřístupněním dokumentace žadateli nebo její souhlas nelze obstarat. Systém zpřístupňování informací bude v souladu se zásadou proporcionality jedině tehdy, pokud v konečném rozhodnutí nezávislý orgán posoudí, zda má být žadateli povolen přístup k jeho dokumentaci, odmítne-li třetí osoba souhlas udělit nebo je nekontaktní* (pozn. překlad soudu).

Ze shora uvedených důvodů zvláštní senát uzavřel, že k rozhodování o podané žalobě je příslušný soud. Na okresním soudu tedy dále bude, aby v řízení o podané žalobě pokračoval. Nejprve bude třeba postavit na jisto, jakou povahu mají žalobkyní požadované dokumenty. Za tímto účelem bude patrně nezbytné vyžádat si předmětné dokumenty od žalované a posoudit, zda se v daném případě jedná o zdravotnickou dokumentaci (čemuž by mohla nasvědčovat skutečnost, že dokumenty byly archivem postoupeny žalované) či zda se jedná o dokumenty jiné povahy, jež jsou dětské domovy povinny vést. Zdravotnickou dokumentací totiž v souladu s § 67b odst. 2 zákona o péči o zdraví lidu může být pouze soubor informací *„zdravotnické i nezdravotnické povahy získaných o konkrétní osobě v souvislosti se zdravotnickým posuzováním jejího fyzického či duševního stavu“* (srov. Buriánek, J. *Lékařské tajemství, zdravotnická dokumentace a související právní otázky.* Praha: Linde, 2005. s. 31). Významnou otázkou by mohla být rovněž skutečnost, z jakého typu zařízení (dětského domova) dokumenty pocházejí a jaká je jejich skutečná povaha. Dětské domovy pečující o děti mladší než 3 roky lze totiž chápat jako zdravotnická zařízení (podle § 20 odst. 1 zákona č. 69/1952 Sb., o sociálně právní ochraně mládeže *poskytovaly kolektivní péči dětem mladším než tři léta dětské zdravotnické ústavy, dětem starším domovy a jiná výchovná zařízení*; v současné době jsou dětské domovy pro děti do tří let součástí soustavy zdravotnických zařízení podle § 38 zákona o péči o zdraví lidu), nicméně dětské domovy pro děti starší tří let jsou považovány na školská zařízení [v předmětné době byly dětské domovy pro děti od 3 do 15 let považovány za mimoškolní výchovná zařízení podle § 14 zákona č. 31/1953 Sb., o školské soustavě a vzdělávání učitelů (školský zákon), blíže specifikovány v § 2 bod 2 vyhlášky Ministerstva školství, věd a umění č. 333/1952 Ú. l. o zařízeních mimoškolní výchovy; právo žalobkyně přístup k takové dokumentaci by v současnosti mohl vycházet např. z § 21 odst. 1 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon). Podrobněji k této otázce srov. Matoušová, M. *Povinná dokumentace školy a ochrana osobních údajů*. Řízení školy, 2006, č. 4, s. 21]. Zodpovězení nastíněných otázek může být relevantní pro určení právního předpisu, podle něhož má být o poskytnutí

informace rozhodováno, případně také pro určení věcné příslušnosti soudů, jež mají v dané věci rozhodovat.

Zvláštní senát z uvedených důvodů vyslovil, že k rozhodnutí o věci je dána pravomoc soudu (§ 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb., výrok I.). Podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zvláštní senát zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil usnesení okresního soudu, a odstranil tak překážku věci rozhodnuté (výrok II.).

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Bude proto na okresním soudu, aby v intencích výše uvedených závěrů zvláštního senátu pokračoval v řízení o podané žalobě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. října 2011

JUDr. Pavel Vrcha
předseda zvláštního senátu